

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2019 r. – Shindler i in./Rada**(Sprawa T-541/19)**

(2019/C 337/11)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Harry Shindler (Porto d'Ascoli, Włochy) oraz pięciu innych skarżących (przedstawiciel: adwokat J. Fouchet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej odmowy Rady Unii Europejskiej z dnia 3 lipca 2019 r. uznania beczynności w odniesieniu do braku reakcji na wniosek z dnia 3 maja 2019 o odroczenie wyborów europejskich, które odbyły się pod koniec maja 2019 r.;
- orzeczenie, że Rada Europejska niezgodnie z prawem nie odroczyła wyborów europejskich, a zatem nie zmieniła dat przewidzianych w decyzji Rady (UE, Euratom) 2018/767 z dnia 22 maja 2018 r., aby umożliwić skarżącym brytyjskich aktywny udział w głosowaniu w wyborach europejskich w 2019 r., mającym zasadnicze znaczenie w szczególności w świetle ratyfikacji ewentualnego porozumienia o wystąpieniu pomiędzy Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem.

w konsekwencji;

- przyjęcie do wiadomości tej beczynności;
- nakazanie Radzie Unii Europejskiej zapłatę każdemu ze skarżących kwoty 1 500 EUR z tytułu poniesionych przez nich kosztów obrony.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia chronionego przez prawo Unii prawa skarżących do głosowania w wyborach europejskich. W ramach tego zarzutu skarżący podnoszą w szczególności:
  - naruszenie art. 9 TUE, art. 20 TFUE i art. 21 TFUE oraz art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”);
  - naruszenie zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań;
  - naruszenie przez Radę zasady równego traktowania nierozzerwalnie związanej z obywatelstwem europejskim, wynikającej z art. 20 i 39 karty, a także naruszenie art. 1 ust. 3 aktu z 1976 r. w związku z art. 14, ust. 3 TUE.
2. Zarzut drugi dotyczący potrójnego pozbawienia prawa do głosowania w wyborach europejskich poprzez niezgodną z prawem beczynność Rady. W ramach tego zarzutu skarżący twierdzą w szczególności, że:
  - Rada naruszyła prawa obywateli brytyjskich poprzez niepodważenie stosowania „15 year-rule” (zasady 15 lat) podczas wyborów europejskich, która poważnie narusza swobodę przemieszczania się i pobytu, zasadę dobrej administracji, a także uznaną w karcie zasadę równości wobec prawa do głosowania oraz naruszenie art. 3 protokołu 1 i art. 10 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

- spóźnione odroczenie w dniu 11 kwietnia 2019 r. Brexitu, po zamknięciu krajowych list wyborców, stanowi naruszenie swobody przemieszczania się i pobytu, art. 50 TUE, zasady dobrej administracji, a także uznanej w karcie zasady równości wobec prawa do głosowania, art. 3 protokołu 1 oraz art. 10 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;
  - głosowanie w Zjednoczonym Królestwie jest niezgodne z prawem ze względu na pośpieszne odroczenie Brexitu oraz nadmierny formalizm w odniesieniu do obywateli europejskich niebędących Brytyjczykami, mieszkających w Zjednoczonym Królestwie.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem odmowy przez Radę Europejską stwierdzenia bezczynności i odroczenia wyborów europejskich. Odmowa ta oparta jest na decyzji Rady (UE, Euratom) z dnia 22 maja 2017 r. upoważniającej do rozpoczęcia negocjacji ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie umowy określającej warunki jego wystąpienia z Unii Europejskiej (dokument XT 21016/17), w tym załączniku do tej decyzji określającym wytyczne negocjacyjne wspomnianego porozumienia (dokument XT 21016/17 ADD 1 REV 2), które skarżący uważają za niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2019 r. – FV/Rada

(Sprawa T-542/19)

(2019/C 337/12)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: FV (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna, a w konsekwencji:
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 maja 2019 r., doręczonej skarżącej w dniu 6 maja 2019 r. przez pana [X], Senior Legal Counsellor przy Radzie, a wydanej przez pana [Y] jako organ powołujący, zgodnie z którą „1. Skarżąca, urodzona w dniu 25 marca 1956 r. [poufne] ⁽¹⁾, urzędnik w grupie szeregowej AST 7, zostaje skierowana na urlop w interesie służby na podstawie art. 42c regulaminu pracowniczego i może domagać się korzyści finansowych przewidzianych w tym artykule. 2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2015 r.”
- zasądzenie od Rady zapłaty kwoty 151 101,72 EUR tytułem naprawienia szkody materialnej i uszczerbku dla kariery zawodowej skarżącej, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- zasądzenie od Rady zapłaty 70 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę i za uszczerbek na reputacji skarżącego, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia lub obniżenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- w każdym razie obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej.